

men jeg haaber, at jeg tilstrækkeligt har præciseret, hvorledes vi fra konservativ Side ser paa Lovforslaget, og hvad der eventuelt kan ventes at komme ud deraf. Jeg vil antage, at Lovforslaget vil blive behandlet i et Udvalg, og der vil der saa blive Lejlighed til at føre Forhandlinger ogsaa med Tjenestemændenes Organisationer og prøve de Veje, som muligvis kunde føre til en Forstaaelse. Dette er vi fra vor Side villige til.

Gamborg: Det vil neppe blive bestridt af nogen, at det Lønningssystem, hvormed Staten for Tiden arbejder, er temmelig indviklet; og hvis der skal ændres i Systemet, forekommer det mig, at Ændringen skulde gaa ud paa en Simplifikation af Systemet og ikke paa at gøre Indvikletheden og dermed Kostbarheden for Staten større. Men det foreliggende Lovforslag gaar ikke i den Retning, jeg saaledes kunde ønske; tværtimod, det er en yderligere Forøgelse af Indvikletheden i det i Forvejen alt for indviklede System. Konjunkturtillæget foreslaas inddelt i forskellige Klasser efter Alder og efter, om Tjenestemanden er gift eller ugift; og man vil, hvis Forslaget bliver gennemført, for samme Stilling faa ikke mindre end 12 forskellige Lønsatser at tumle med i Regeringskontorerne. Jeg tror, man vil være enig med mig i, at det da bliver en baade omstændelig og dyr Sag for Staten at administrere Lønningsoven for Fremtiden. Alene det at skrive de Protokoller og Lister, som vedrører de mange Kontorer — og det er meget, der skal skrives, hver Gang der sker Ændringer af Tillægene, og det vil jo ske meget ofte, det vil fremtidig f. Eks. skulle ske, hver Gang en Mand gifter sig —, alene dette er saa omstændeligt, at jeg synes, der vilde være god Grund til hellere at gaa til en Simplifikation, hvad man let kunde gennemføre netop nu, da man foreslaar, at Konjunkturtillæget skal svinge automatisk for Fremtiden, noget, jeg for Resten er tilfreds med; navnlig, hvis man samtidig kunde blive enig om slaa Konjunkturtillæget og Dyrtidstillæget sammen til eet varierende Tillæg, vilde det være yderst let at give almindelige Regler, der svarede til de Tal, man nu har opstillet dels for Konjunkturtillæget og dels for Dyrtidstillæget, hvert for sig.

Dette er imidlertid rent formelle Sager, som vi kan tale om i Lønningsudvalget; det siger intet om, hvorledes mit Parti stiller sig til Lovforslagets Realitet. Og

her maa jeg bedrøve den højtærede Finansminister med, selv om det ikke efter de allerede foregaaede Forhandlinger vil overraske ham, at mit Parti ikke kan tiltræde Lovforslaget, som det foreligger. Naar man skal tage Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt Tjenestemændene kan taale den Nedsættelse af Konjunkturtillæget, som her er foreslaaet, er der to Spørgsmaal, man maa gøre sig klare; for det første naturligvis, om Tjenestemændenes Lønninger er saa store, at de kan taale en saadan Nedsættelse, og for det andet, om Statskassens Stilling virkelig er en saadan, at de foreslaaede Nedsættelser er nødvendige, eller om de Penge ikke kan skaffes paa anden Maade. Begge de to Spørgsmaal mener jeg at maatte besvare med: Nej. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen fremsatte en saadan lang Række Tal for Lønningerne tidligere og nu som den, han serverede os for. Det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen har allerede paa vist, at der var nogen Tendens i den Maade, hvorpaa Tallene blev benyttet, men selv om der ikke havde været det, viser de Tal efter min Mening kun, at Tjenestemændene havde alt for lidt Løn i tidligere Tid; der vil for Resten være Enighed om fra alle Sider, at Tjenestemændene alt for sent kom med i Lønstigningen, og at de yderligere, da de kom med, maatte bære en større Del af Dyrtiden selv, end andre Samfundsklasser har maattet, og ser man paa det ærede Medlem Hr. Søren Svendsens Tal ud fra den Betragtning, faar de en helt anden Betydning end den, han fik ud af dem. Desuden behøver man ikke at kende meget til Tjenestemandsfamilier og Tjenestemandskaar for at vide, at de sidder alt andet end godt i det, og skulde man ikke kende meget til Tjenestemænds Levekaar, kan man f. Eks. blot gaa hen og spørge i de forskellige Laaneinstitutioner, om man dér har det Indtryk, at Tjenestemænd for Tiden sidder blot nogenlunde godt i det. Laaneinstitutionerne har fuldt op at gøre. Jeg saa tilfældig i Gaar en Opgørelse fra Københavns Sparekasse over, hvilke kolossale Beløb Tjenestemænd netop for Tiden tvinges til at laane. Det tyder ikke paa, at Tjenestemændenes Kaar taaler at blive i høj Grad forringet. Jeg kender specielt rent personlig særlig meget til Kredse, som har med Universitetet at gøre, og ser, hvorledes vore universitetsansatte Videnskabsmænd maa afsige de Tidsskrifter, som det er nødvendigt for dem at holde, hvis de skal være paa Højde med deres Fag. Det er et Argument, jeg skulde tro,